



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobkyně: **FTV Prima, spol. s r. o.**, se sídlem Na Žertvách 24/132, Praha 8 - Libeň, zastoupené Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou, se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 12. 2005, sp. zn. Rpo/142/05, č. j. jfu/5470/06, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 8. 2008, č. j. 8 Ca 242/2008 - 102,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadá kasační stížností shora označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále též jen „městský soud“), kterým soud zamítl její žalobu proti rozhodnutí žalované Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále též „Rada“). V napadeném správním rozhodnutí žalovaná uložila žalobkyni pokutu za správní delikt podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů (dále jen „zákon o vysílání“) - zařazení do vysílání pořadu, který by mohl ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Pokuta ve výši 1 000 000 Kč byla uložena za vysílání dílu pořadu ze série reality show VyVolení na programu Prima televize dne 1. 10. 2005 od 19.50 hod.; pořad obsahoval vulgární a hrubé prvky komunikace, pro děti nevhodnou prezentaci sexuální tematiky a častou prezentaci kouření.

Řízení před žalovanou Radou bylo vedeno o pořadu ze série reality show *VyVolení* vysílaném 1. října 2005 od 19.50 hod. na programu Prima televize. V pořadu stěžovatelka vysílala scény, v nichž zaznívaly vulgární výrazy (např. *kurva, do hajzlu, blbče, vychcanej, kokotiny, ty kurvy musím dostat odsad' pryč*), sexuálně promiskuitní chování a časté kouření některých soutěžících. Podrobná analýza pořadu je založena ve správním spise.

Nejvyšší správní soud nejprve považuje za nezbytné uvést, že nyní projednávaná kasační stížnost je v dané věci již druhá v pořadí. Žalobkyně totiž napadla správní rozhodnutí žalované žalobou ze dne 3. 10. 2006, kterou městský soud shledal důvodnou a napadené rozhodnutí zrušil. Rozsudek městského soudu napadla kasační stížností žalovaná Rada; této kasační stížnosti rozsudkem z 14. 5. 2008, č. j. 6 As 43/2007 - 89, Nejvyšší správní soud vyhověl a zrušil rozsudek městského soudu. V následujícím řízení vydal městský soud rozsudek, kterým žalobu stěžovatelky zamítl a jenž stěžovatelka napadla nyní projednávanou kasační stížností.

Stěžovatelka napadla kasační stížností rozsudek městského soudu z 29. 8. 2008, č. j. 8 Ca 242/2008 - 102, v plném rozsahu, důvody kasační stížnosti podřazuje pod ust. § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

Nejprve stěžovatelka argumentuje ve prospěch přípustnosti své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 103 odst. 4 s. ř. s. Připomíná, že předchozí kasační řízení bylo vedeno z podnětu žalované; byla-li by stěžovatelčina kasační stížnost odmítnuta pro nepřípustnost, došlo by k porušení jejího práva na spravedlivý proces, k tomu cituje z rozsudku zdejšího soudu sp. zn. 2 Afs 216/2004. Domnívá se tedy, že její kasační stížnost by měla být Nejvyšším správním soudem věcně projednána.

Stěžovatelka napadá rozsudek městského soudu pro nesprávné posouzení otázky, zda byla naplněna skutková podstata správního deliktu. Podle stěžovatelky jak rozhodnutí Rady, tak rozsudek soudu neobsahují popis toho, jak byl naplněn konkrétně ohrožovací následek posuzovaného deliktu a příčinná souvislost mezi skutkem a možným ohrožením. V tomto nedostatku spatřuje stěžovatelka porušení zásady správního trestání *nulla poena sine crimine*. Městský soud podle jejího názoru podal pouze obecný výklad ke skutkové podstatě správního deliktu, jenž pak nikterak neaplikoval na konkrétní správní delikt, jehož spáchání se stěžovatelka měla dopustit. Akceptace nedostatečného popisu skutku by v budoucnu znamenala zásah do právní jistoty stěžovatelky, v této souvislosti upozorňuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 19/2005. Nato stěžovatelka napadá i závěr Nejvyššího správního soudu, který městský soud citoval, že k naplnění skutkové podstaty posuzovaného správního deliktu nedojde pouze v případě, že by bylo lze „jednoznačně vyloučit, že by byl u jediného dítěte kdykoliv v budoucnu vysílaný pořad mohl mít negativní vliv na některou ze složek jeho vývoje.“ Tento závěr je podle stěžovatelky v příkrém rozporu se základními principy správního trestání (§ 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) - povinností správního orgánu spolehlivě zjistit skutkový stav věci; této povinnosti se správní orgán nemůže zbavit tím, že důkazní břemeno v podobě „vyvinění se“ přenese na účastníka správního řízení. Žalovaná své rozhodnutí tedy opřela

pouze o skutečnosti svědčící v neprospěch stěžovatelky, což se projevilo zejména v tom, že si neopatřila znalecký posudek.

Dále (v části B/ kasační stížnosti) stěžovatelka rozsudku vytýká nepřezkoumatelnost. Tu stěžovatelka spatřuje ve skutečnosti, že městský soud akceptoval kusý slovní přepis pořadu, který je nedostatečným vyjádřením skutkového děje a jako takový nemůže sloužit jako jediný podklad pro vyhodnocení skutkového děje a uložení pokuty za správní delikt. Žalovaná měla podle stěžovatelky ve správním řízení provést důkaz promítnutím záznamu celého posuzovaného pořadu. Stěžovatelka k tomu uvádí, že výrok rozhodnutí žalované neobsahuje popis skutku, popis skutku je v rozhodnutí proveden subjektivním způsobem.

Stěžovatelka se rovněž domnívá, že pořad měl být posuzován jako celek. Argumentuje dikcí ust. § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, z níž je zřejmé, že pořad měl být žalovanou posuzován jako celek ve svých vnitřních souvislostech a kontextu. Tento výklad podporuje i odlišná dikce, již zákon o vysílání užívá při stanovení jiných povinností v témže ust. § 32 (např. § 32 odst. 1 písm. f/). Závěrem k tomuto stížnímu bodu stěžovatelka uvádí, že právě ty aspekty, které ve slovním popisu děje nejsou zohledněny (hra, zábava, úplná vyjádření soutěžících, celkové vyznění atd.) jsou děti schopny správně vyhodnotit. Tato neúplnost v podkladech pro rozhodnutí je v rozporu se zásadou materiální pravdy vyjádřenou v § 3 správního řádu.

Konečně stěžovatelka namítá, že žalovaná nesprávně hodnotila namísto konkrétního pořadu celou sérii pořadů VyVolení; to je zřejmé už ze zadání pro zpracování odborných stanovisek. K tíži stěžovatelky tak byly hodnoceny tvrzené důsledky vysílání celé série pořadů, nikoliv jen konkrétního dílu a došlo tedy k mnohonásobnému postihu za týž skutek. Tento nesprávný přístup přejala i soudy (k tomu stěžovatelka cituje z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 43/2007). Ve skutečnosti, že naplnění skutkové podstaty je posuzováno zejména s ohledem na „typ pořadu“, spatřuje stěžovatelka nepřipustný zásah do svobody projevu. Při ukládání pokuty a přezkumu její výše však žalovaná a soudy postupují opačně a hodnotí každý odvysílaný pořad jednotlivě, takový rozporný přístup je podle stěžovatelky nesprávný a v rozporu se zákonem.

Žalovaná ke kasační stížnosti podala vyjádření, v němž odkázala na svá vyjádření v žalobním řízení. Připomněla, že městský soud byl v řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, od něhož se neodklonil a s žalobními námitkami se vypořádal uspokojivým způsobem. Žalovaná trvá na tom, že její rozhodnutí je v souladu se zákonem, že řádně zjistila skutkový stav věci. Kasační stížnost navrhuje zamítnout jako nedůvodnou.

Stěžovatelka podala svou kasační stížnost včas (ust. § 106 odst. 2 s. ř. s.) a je osobou k jejímu podání oprávněnou, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (ust. § 102 s. ř. s.). Stěžovatelka je též zastoupena advokátem a splňuje tak podmínku ust. § 105 odst. 2 s. ř. s.

Další z nezbytných náležitostí kasační stížnosti je uplatňování přípustného kasačního důvodu. Taková kasační námitka musí být jednak podřaditelná důvodům uvedeným v § 103 odst. 1 písm. a) až e) s. ř. s., zároveň musí být přípustně uplatněná ve

smyslu § 104 s. ř. s. Nepřípustná je podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. kasační stížnost proti rozhodnutí, „jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu“. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je též nepřipustná kasační stížnost, která se opírá o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. V posuzované kasační stížnosti Nejvyšší správní soud shledal kasační námitky uplatněné nepřipustně, a to z obou naznačených důvodů, a proto pouze v dílčích aspektech mohl přistoupit k meritornímu projednání kasační stížnosti.

K interpretaci ust. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. se vyslovil Ústavní soud v nálezu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, v němž uvedl, že smyslem a účelem citovaného ustanovení je „to, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil“. Směřuje-li tedy kasační stížnost proti rozhodnutí, jímž krajský soud rozhodl poté, co jeho rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, je kasační stížnost přípustná jednak stran právní otázky, kterou se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť toho vzhledem k důvodu zrušení rozhodnutí krajského soudu nebylo třeba či dokonce to ani nebylo možné. Dále pak je kasační stížnost přípustná, opírá-li se o námitku, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu stran právní otázky, kterou Nejvyšší správní soud posuzoval (čítaje v to i relevantní skutkové okolnosti rozhodné pro posouzení právní otázky). Jiné, než shora uvedené stížní důvody nemohou být meritorně projednány. Nejvyšší správní soud je v řízení o opětovné kasační stížnosti vázán právním názorem, který sám v téže věci vyslovil v předchozím zrušujícím rozsudku, neboť i přípustnost samotné opětovné kasační stížnosti je omezena na důvody, které Nejvyšší správní soud v téže věci doposud nevyřešil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56).¹

Kasační stížnost brojí proti závěru městského soudu, že byla naplněna skutková podstata správního deliktu a že skutková podstata nemá oporu ve spisech, jak bylo podrobně rekapitulováno výše. Jedná se o otázky, které již Nejvyšší správní soud vyřešil závazně (a to jak pro městský soud, tak sám pro sebe) v rozsudku č. j. 6 As 43/2007 - 90 ze dne 14. 5. 2008. Předmětem posuzování byl i rozsah skutkových zjištění potřebných pro rozhodnutí o naplnění skutkové podstaty deliktu (zda bylo třeba doplnění dokazování znaleckým posudkem či dalším odborným vyjádřením), právě tyto žalobní námitky stěžovatelky považoval městský soud v prvním svém rozhodnutí ze dne 9. 1. 2007, č. j. 8 Ca 301/2006 - 58, za důvodné, a proto zrušil napadené správní rozhodnutí. Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalované Rady vyjádřil svůj náhled na rozsah potřebných skutkových zjištění a neshledal nutnost doplňovat skutková zjištění a v návaznosti na to shledal dostatečným i právní posouzení, které v této věci učinila Rada. Tímto právním názorem Nejvyššího správního soudu se městský soud v novém rozsudku řídil; stěžovatelka ostatně ani nenamítá opak. Za této situace již stěžovatelka nemůže jakkoli účinně tyto otázky v kasační stížnosti uplatňovat a zpochybňovat názory, které Nejvyšší správní soud k těmto otázkám zaujal.

¹ Všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v tomto rozsudku citovaná jsou přístupná v plném znění na www.nssoud.cz. Rozhodnutí Ústavního soudu jsou pak přístupná na <http://nalus.usoud.cz/>.

Stěžovatelka ve prospěch přijatelnosti své kasační stížnosti uvádí, že předchozí kasační řízení bylo vedeno ke kasační stížnosti žalované Rady, důvody k podání nyní projednávané kasační stížnosti stěžovatelkou jsou tedy jiné. V odmítnutí kasační námitky jako nepřipustné stěžovatelka spatřuje popření účelu zákona a též porušení svého práva na spravedlivý proces; k tomu cituje z rozsudku zdejšího soudu sp. zn. 2 Afs 216/2004. Nejvyšší správní soud již shora uvedl názor Ústavního soudu (nález sp. zn. IV. ÚS 136/05), že důvod nepřijatelnosti kasační stížnosti podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je ústavně konformní, a nedomnívá se, že by bylo možné a potřebné se od tohoto názoru odchýlit. Ústavní soud v cit. nálezu totiž posuzoval situaci, v níž zdejší soud odmítl pro nepřijatelnost projednat kasační stížnost, jež následovala po zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu, který ale „v žádné části svého odůvodnění neobsahoval jakýkoli závazný právní názor upínající se k posouzení věci samotné. Jediný důvod, pro který tehdy Nejvyšší správní soud rozsudek [krajského soudu] zrušil, bylo vytknuté procesní pochybení, k jehož odstranění před novým rozhodnutím ve věci samé dal Nejvyšší správní soud závazné pokyny. Ty byly v skutku krajským soudem splněny, což však neznamená, že by cestou aplikace ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. mohl Nejvyšší správní soud další kasační stížnost odmítnout právě s formalistickým poukázáním na to, že se krajský soud jeho procesními pokyny řídil, a že tudíž je kasační stížnost nepřipustná. Takový výklad uvedeného ustanovení soudního řádu správního je v příkrém rozporu s jeho smyslem a účelem.“ (op. cit. nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 136/05).

Taková situace však v projednávané věci není; v kasatorním rozsudku sp. zn. 6 As 43/2007 Nejvyšší správní soud uvedl svůj právní názor směřující přímo k meritu věci. Zodpověděl záporně otázku, zda k projednání věci bylo třeba doplnit skutková zjištění znaleckým posudkem. Tímto svým rozhodnutím je tedy vázán a ničeho na tom nemůže změnit ani to, že nyní vede kasační řízení z podnětu druhého z účastníků žalobního řízení. V opačném případě by totiž nastala přesně situace, již má § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. bránit a kterou předvídal v cit. nálezu Ústavní soud: „*Bud' by totiž kasační soud setrval na svém původním právním názoru (takže by věcné projednání kasační stížnosti nemělo pro stěžovatele naprosto žádný význam), nebo by vyslovil právní názor jiný (takže by postupně rozličnými právními názory zcela rozvrátil právní jistotu a popřel princip předvídatelnosti soudních rozhodnutí).*“

Pokud stěžovatelka namítá, že ji k podání kasační stížnosti vedly (mohly vést) jiné důvody než žalovanou Radu k podání předchozí kasační stížnosti, shledává Nejvyšší správní soud jako přípustně uplatněné námitky (tedy takové, které neposuzoval ke kasační stížnosti Rady a které současně byly stěžovatelkou uplatněny v žalobě) pouze námitky směřující proti popisu skutku v napadeném správním aktu, upozorňující na absenci posouzení pořadu jako celku a nepřipustné používání kritéria „typu pořadu“. Tyto námitky pak lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Pokud jde o popis skutku, namítá stěžovatelka v kasační stížnosti, že výrok rozhodnutí neobsahuje popis skutku, popis je založen na subjektivním hodnocení žalované. K tomu je nutno předně uvést, že v žalobě namítala nedostatky popisu skutku ve zcela obecné rovině - str. 6 žaloby bod (iv). Námitku subjektivního zabarvení popisu skutku, jak jej provedla žalovaná, stěžovatelka v žalobním řízení nevznesla, Nejvyšší

správní soud se jí tedy nemůže v řízení o kasační stížnosti - jak shora podrobně rozvedl - zabývat.

Problematickou vymezení skutku ve výroku správního rozhodnutí se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1546/2008, kde vyslovil požadavek, aby výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu obsahoval „*popis skutku uvedením místa, času způsobu spáchání popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. V případě, že správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí neuvede, podstatně poruší ustanovení o řízení. Zjistí-li soud k námitce účastníka řízení existenci této vady, správní rozhodnutí z tohoto důvodu zruší.*“ Tento závěr je třeba aplikovat na posuzovanou situaci: ve výroku rozhodnutí žalované Rady bylo uvedeno: za jaká porušení právních povinností je pokuta ukládána (§ 32 odst. 1 písm. g/ zákona o vysílání, přičemž byl citován i text ustanovení), kdy mělo k tomuto porušení dojít (dne 1. října 2005 od 19.50 hodin) i kde (na programu televize Prima). Pokud je ve výroku také uvedeno, že k porušení povinnosti došlo zařazením do vysílání pořadu VyVolení, v němž byla obsažena „*nevhodná forma komunikace - vulgarita, hrubost, pro děti nevhodná prezentace sexuální tematiky a častá prezentace kouření některých soutěžících*“, je zde také jednoznačně vymezen způsob spáchání skutku, a to tak, že skutek nemůže být zaměněn s jiným. Správní delikt byl spáchán odvysíláním pořadu VyVolení, přičemž tento pořad je ve výroku jednoznačně a nezaměnitelně identifikován (názvem, dnem i časem vysílání). Na tom nic nemění skutečnost, že popis konkrétních scén, které předmětný pořad zařadily do kategorie pořadů schopných ohrozit psychický, fyzický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, je uveden až v odůvodnění tohoto rozhodnutí. Stěžovatelka totiž nebyla postižena za odvysílání jednotlivých scén, nýbrž za celý pořad. Jestliže žalovaná Rada dostatečně určité vymezila obsahovou kvalitu pořadu, učinila své povinnosti vymezit ve výroku skutek zadost (Nejvyšší správní soud se otázkami aplikace závěrů rozšířeného senátu na formulaci výroků správních aktů ve věcech jiných správních deliktů v řízeních vedených Radou pro rozhlasové a televizní vysílání již opakovaně zabýval například ve svých rozsudcích ze dne 12. 8. 2009, č. j. 4 As 4/2009 - 68, z 23. 9. 2009, č. j. 4 As 5/2009 - 81, z 23. 9. 2009, č. j. 4 As 3/2009 - 81, nebo z 26. 11. 2008, č. j. 2 As 55/2008 - 84, a 6. senát nevidí důvod, aby se v projednávané věci od závěrů již dříve vyslovených jakkoli odchyloval, ztotožňuje se s nimi a odkazuje na ně).

V souvislosti s právě uvedeným pak lze mít za nedůvodnou též námitku stěžovatelky, v níž brojí proti nedostatečnosti popisu objektivní stránky správního deliktu v rozhodnutí žalované. Míří-li námitka k popisu objektivní stránky deliktu v odůvodnění rozhodnutí, nutno uvést, že Nejvyšší správní soud považuje za stěžejní pasáž rozhodnutí žalované

část

IV.

- žalovaná uvedla, které jevy v pořadu považovala za nebezpečné, zdůraznila význam nápodoby v rozvoji dětí a mladistvých a dospěla k závěru o naplnění ohrožovacího následku správního deliktu právě v možnosti, že dětský divák bude napodobovat „svého VyVoleného“. Nejvyšší správní soud neshledal úvahu žalované nikterak vadnou. Stěžovatelka též v kasační stížnosti poukazuje na způsob, jakým se městský soud vypořádal s totožnou žalobní námitkou; Nejvyšší správní soud sice zaznamenal, že městský soud se k námitce nevyjádřil příliš široce, avšak je zřejmé, že se ztotožnil se závěrem žalované a

námítku nepovažoval za důvodnou. Z tohoto důvodu (a protože ani Nejvyšší správní soud námítku nepovažoval za důvodnou) Nejvyšší správní soud neshledal rozsudek nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů (k tomuto metodologickému postupu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75).

Pokud stěžovatelka namítá nedostatečný popis scén v odůvodnění a dožaduje se provedení důkazu záznamem celého pořadu, pak tyto scény jsou popsány v částech I. a IV. rozhodnutí Rady a stěžovatelka nikterak konkrétně neuvádí, v čem je popis scén nesprávný, neúplný, zavádějící. Z textu odůvodnění rozhodnutí je pak zcela zřejmo, že Rada hodnotí právě celkové vyznění pořadu. V žalobě stěžovatelka nenavrhovala k důkazu promítání celého pořadu, aby tak mohla demonstrovat jeho - patrně - zcela jiné vyznění, než jak bylo posouzeno žalovanou Radou. Proto ani městský soud nebyl postaven před nutnost takovýto návrh posuzovat. Tyto námítky tedy důvodnými nejsou.

Pokud jde o užívání „typu pořadu“ pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu, Nejvyšší správní soud ve svém předchozím rozsudku sp. zn. 6 As 43/2007 uvedl: *„... Z tohoto pohledu také ob stojí postup stěžovatelky, která na jedné straně vyšla z obecných odborných vyjádření specialistů v oboru psychologie, kteří zkoumali fenomén tzv. reality show obecně, a poté obecné odborné poznatky aplikovala svou úvahou na konkrétní pořad ...“* Tento svůj závěr pak podpořil odkazem na materiály Rady Evropy k „reality show“. Jiná věc však je, že v souladu s ust. § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání Rada posuzuje při ukládání pokut za zvažování její konkrétní výše „povahu vysílaného pořadu“. Nejedná se tedy o to, že by tatáž skutečnost byla přičítána dvakrát. Jinou otázkou pak je, že žalovaná Rada považuje každý vysílaný pořad ze série „VyVolených“ za dokonaný správní delikt (každý vysílaný díl série je považován za samostatný pořad podle § 1 odst. 2 písm. l/ zákona o vysílání). K výši pokuty uložené správním orgánem se městský soud v rozsudku vyslovil, byť jistě tak mohl učinit mnohomluvněji a košatěji. Stěžovatelka není trestána za tentýž skutek opakovaně; námítka důvodnou není. Již vůbec pak není případné používat jednu větu z rozsudku zdejšího soudu sp. zn. 6 As 43/2007 vážící se k námítce nejednotnosti judikatury městského soudu ve věci nutnosti znaleckého posudku (str. 8 kasační stížnosti), kdy Nejvyšší správní soud na pozadí zjištěných skutkových okolností řešil, zda městský soud judikoval právem odlišně, či nikoliv. Naplnění skutkové podstaty deliktu tedy nebylo nikdy svazováno s „typem pořadu“, jak o tom uvažuje v kasační stížnosti stěžovatelka, a to ani žalovaným správním orgánem, ani správními soudy.

Kasační stížnost byla ze shora uvedených důvodů shledána zčásti nedůvodnou a zčásti nepřipustnou; jako celek byla proto zamítnuta v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.; stěžovatelka nebyla procesně úspěšná, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo, žalované Radě pro rozhlasové a televizní vysílání by příslušela náhrada vynaložených nákladů - podle soudního spisu však žádné relevantní náklady žalované nevznikly, proto soud rozhodl za použití § 60 odst. 7 s. ř. s, že se jí náhrada nákladů nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. prosince 2009

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně

senátu